

“Babam tiyatrocunun olacağını öğrendiğinde kıyameti kopardı. ‘Gidip artist mi olacaksınız’ dedi. Tüm tepkilerine rağmen kararımdan vazgeçmedim.”

Erol Günaydın’la Sanat Yaşamı Üzerine...

Usta tiyatrocunun Erol Günaydın’la tiyatro tutkusundan gülümseten anılarına, canlandırdığı karakterlerden içinde yaşadığı çocuğa kadar hayatı üzerine keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik

“Gözlerimin önünde renkli bir cam var benim, herkesten farklı görüyorum baktıklarımı” diye başlıyor söze usta tiyatrocunun Erol Günaydın. Bu camı fark ettiğinde henüz küçük bir öğrenci olan Günaydın, doğuştan sahip olduğu yeteneğin günün birinde mesleği olacağını bilmeden Galatasaray Lisesi’ndeki sınıf arkadaşlarını etrafına toplayıp hikayeler anlatır, son etüt saatinde yorgunluktan bitap düşmüş, gözlerinden uyku akan öğrencileri bir parça olsun canlandırmak için kürsüye çıkar, öğretmenlerinin taklitlerini yapar ve sınıfı gülmekten kırır geçirir. Anne ve babası onu Galatasaray Lisesi’ne okuyup büyük adam (!) olsun diye göndermiştir ama o bambaşka bir dünyanın kapısını aralamış, gördükleri karşısında heyecanlanmış, hayaller kurmuş ve tereddüt etmeden atmıştır adımı içeri.

“Galatasaray Lisesi’nin duvarına tırmanırdım”

Henüz lise yıllarında, Haldun Dormen başkanlığında kurulan Cep Tiyatrosu’nda oynamaya başlayan Erol Günaydın’ın, yatılı okuduğu Galatasaray Lisesi’nden geceleri çıkması ve oyunu oynadıktan sonra okula geri dönmesi gerekir. “Çıkış için takma bıyık, kasket ve ceketle

kılık değiştirip ellerimi sallayarak kapıcı gibi çıkıyordum okuldan. Döndüğümde ise kapı kilitli oluyordu. Tophane’ye inen yokuşun olduğu tarafta, okulun yüksek bir duvarı vardır. Gece döndüğümde, bahçe müsaitse arkadaşlar bana fener ile işaret gönderir, ben de ayakkabılarımı ceplerime koyarak kertenkele gibi tırmanırdım yukarı. Sonradan öğrendim ki o duvarı ilk çıkan ben, duvardan ilk inen de Cahit Sıtkı Tarancı’yım” sözleriyle anlatıyor o günleri Erol Günaydın. Usta tiyatrocunun o günlere dair bir başka anısı da dönemin ünlü edebiyatçıları ile kurduğu dostlukları. “Birazhanelerin, sinemaların, tiyatroların ve eğlencenin göbeğinde bir okulda okuyordum. Bunlar beni hiçbir zaman baştan çıkarmadı. Ben kötünün yanında iyileri gördüm. Mesela meyhanelere gider şairleri kovalardım. Onlarla tanışmak isterdim. Bir tek Orhan Veli ile tanışamadığım için üzgünüm. Oktay Rifat, Melih Cevdet, Cahit Irgat, Orhan Hançerlioğlu, Edip Cansever, Özdemir Asaf ve sayamadıklarım... Hepsi arkadaşım.”

Sıra arkadaşıyla yolları ayrılıyor

Galatasaray Lisesi’ne babası büyük hayallerle göndermiştir

Erol Günaydın’ı. Oğlu okuyup büyük adam olacaktır. Küçük Günaydın, başlarda babasının yüzünü kara çıkarmayacak kadar çalışkan bir çocuktur. Sıra arkadaşı Asaf Çiğiltepe’yi çok sevmektedir. Çiğiltepe okuyup doktor olmak ister. Erol Günaydın sıra arkadaşından ayrılmak istemez ve hayaline ortak olur bu yüzden. O da doktor olacaktır. “Tiyatro hayatım başladığında hâlâ öğrenciydim. Bu nedenle çift dikiş gitmeye başlamıştım. Asaf ise her sene geçiyordu. Ben de Asaf’a dedim ki, ‘İkimiz de doktor olsak bile ayrı sınıflara düşeceğimiz muhakkak. En iyisi sen doktor ol ben de tiyatrocunun olayım’. Yollarımız burada ayrıldı.

Annesinden mesleğine ilginç yorum

Babası oğlunu okuyup “büyük adam” olsun diye Galatasaray Lisesi’ne göndermiştir. Oğlu ise ne doktor ne mühendis olmak istiyordu. Babasının, meslek seçimini öğrendiğindeki tepkisini sordumuzda Erol Günaydın şöyle yanıt veriyor: “Benim öğrencilik yıllarımda tiyatrocular muteber insanlar değildi. Bohem adamlar, ceplerinde para yok. Tiyatrocuların nikâh şahitliği bile geçerli değildi o devirler. Bir tek Muhsin Ertuğrul, Türk tiyatrosu ile uğraşır ve her yerde onun adı vardı. Babam tiyatrocunun olacağını öğrendiğinde kıyameti kopardı. ‘Gidip artist mi olacaksınız’ dedi. Tüm tepkilerine rağmen kararımdan vazgeçmedim. Daha sonra barıştık tabii. Hatta oyunumu seyretmeye bile geldi annemle. Erol Günaydın, kendisini sahnede izledikten sonra annesinin mesleğine yaptığı yorumu gülümseyerek anlatıyor: “Annem beni izledikten sonra düzeltmediği Karadeniz şivesiyle şöyle dedi: ‘Ben seni bi şey yapaysun zannettim, senin yaptığın maymunluk.’ Yıllar sonra bir maymunla fotoğraf çektirdim. Anneme göre ikimiz de aynı işi yapıyorduk. Şimdi geriye dönüp bakıyorum da iyi ki istediğim mesleği seçmişim. Sınıf arkadaşlarımdan arasından altı tane büyükelçi çıktı ve çoktan emekli oldular. Oysa ben emekli olmadım, bu meslek beni hayata bağladı.”

Nasreddin Hoca’nın kavuğu Erol Günaydın’da

Erol Günaydın dendiğinde aklımıza gelen bir sima vardır: Akşehirli ünlü “Hoca Nasreddin”. Daha alışılmış ismiyle Nasreddin Hoca. Erol Günaydın, Nasreddin Hoca’yı oynarken onun karakterine bürünürdüm diyor. “Akşehir’in sokaklarında gezer, esnafı, sokakta oynayan çocuklarla konuşur, belediye başkanı ile görüşür, yeri gelir hizmetleri över yeri gelir yanlışları gösterir, tenkit ederdim.” “Nasreddin Hoca’nın kavuğu bende” diyen Günaydın ekliyor; “Kavuğu kimseye vermeye niyetim yok.” Söz Nasreddin Hoca’nın kavuğuna gelince Dümbüllü’nün kavuğu geliyor aklımıza ve meddahlık üzerine sohbet etmeye başlıyoruz. “Meddahlık korumamız gereken oyunlarımızdan biri” diye başlıyor söze Günaydın. Sonrasında yüzü ilk defa asılıyor ve şimdiki gençlerin bu oyuna gerekli itibarı göstermediklerini ekliyor. “Şimdiki bazı gençler ‘meddahım’ demek yerine ‘komedyenim’ diyorlar. Komedyen kelimesi Fransızcadan gelir ve her rolü oynayan aktörlere söylenir. Bu oyunlar komik olsalar bile toplumsal eleştirisi vardır ve bir zekâ ürünüdür. Oysa bugün ‘komedyenim’ diyen insanların komedyenlikle ilgisi yok. Sadece komikler, hatta izleyene hiçbir katkı sağlamadığı için minder komiği olarak da adlandırılabilirler. İzleyicilerin

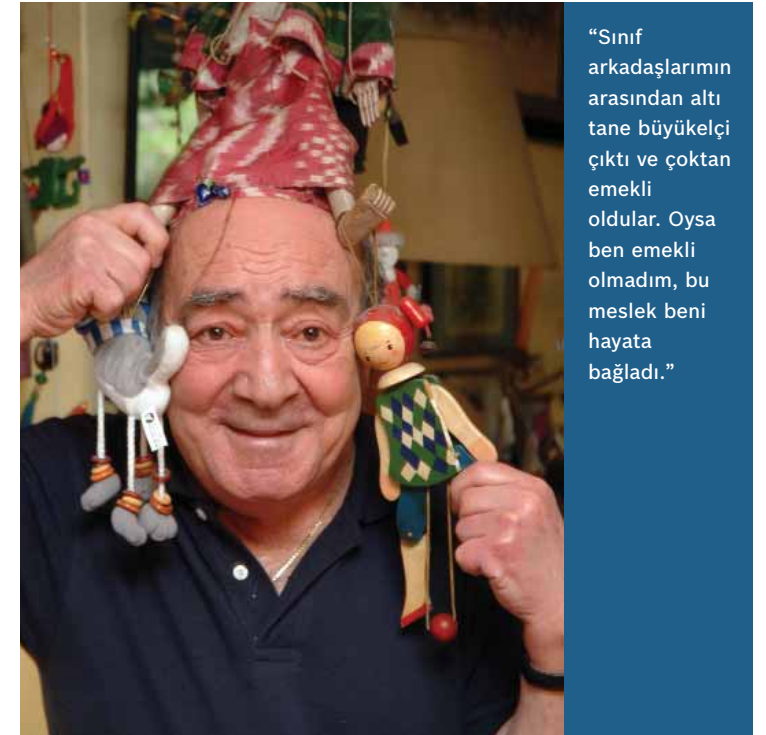
bu kişilerin oyunlarında çok güldüklerini söylediğimizde ise şu yanıt veriyor. “Doğru, ben de izledim, salona giriyorsun, bir şeyler anlatıyor, salonda gülmekten kıyamet kopuyor ama sonunda sana hiçbir şey vermiyor, zihninde zerre kadar tortu bırakmıyor.”

“Yattığı yerden oyunculuk dersi veren adam”

Erol Günaydın oynadığı sayısız tiyatro oyunu ve birkaç sinema filminden sonra televizyon kanallarında yayınlanan dizi filmlerde de görev aldı. “Hırsız Polis” dizindeki kaptan rolüyle izleyicinin gözündeki değeri bir kat daha arttı. Dizide konuşamayan felçli bir adamı canlandıran Günaydın, mimiklerini kullanarak o kadar çok ifade ve duygu yansıttı ki halktan “Yattığı yerden oyunculuk dersi veren adam” ünvanını aldı. Erol Günaydın’ın konuşmadan verdiği bir başka oyunculuk dersi de şarkıcı Emre Altuğ’un “Aşk-ı Kıyamet” klibindeki rolünde saklı. Günaydın bu klipteki rolü için “Bu kadar ses getireceğini, bu kadar sükse yapacağını hiç tahmin etmemiştim” diyor.

“Bay Yanlış”la trafik kurallarını öğrenen çocuklar

80’li yıllarda doğmuş çocuklar TRT’de yayınlanan ve trafik kurallarını öğreten kısa bir filmde tanışmışlardı Erol Günaydın’la. “Bay Yanlış” rolüyle Erol Günaydın, kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçmeye kalkar, tam o sırada “Doğru Mehmet” gelir, onu uyarır. Daha birçok trafik kuralını ihlal edecekken gelip kendisini uyararak “Doğru Mehmet”e filmin sonunda teşekkür için bir elma verir ve yıkamadan yememesini tembihlerdi. Akbank Çocuk Tiyatrosu’nda yüzlerce kez sahneye çıkan, sayısız çocuk oyunuyla miniklerle buluşan Günaydın’ın çocukları bu kadar sevmesinin nedenini söylediği şu son sözlerden anlıyoruz: “İçimde büyümemiş bir çocuk var benim, büyümesini hâlâ istemediğim...”

“Sınıf arkadaşlarımdan arasından altı tane büyükelçi çıktı ve çoktan emekli oldular. Oysa ben emekli olmadım, bu meslek beni hayata bağladı.”